

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. Варна, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Диана В. Джамбазова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Виолета Т. Неделчева
като разгледа докладваното от Мария Кр. Маринова Въззивно гражданско дело № 20213000500433 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното.

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.Образувано по подадена въззивна жалба от ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, гр.София чрез процесуалния му представител адв.Д.С., против решение №164/14.06.2021г., постановено по т.д.№908/20г./допусната е очевидна фактическа грешка в титулната част на решението при посочване номера на делото, посочен като №980/20г., вместо действителният №908/20г./ по описа на ВОС, т.о., **в частите му**, с които: 1/ ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати на ЕВД. ИВ. ИВ. сумата, представляваща разликата над 70 000лв. до 120 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди-болки и страдания, в резултат от смъртта на дъщеря й Р.И.С., настъпила в следствие от пътно-транспортното произшествие на 18.04.2017г. по вина на водача на лек автомобил ”Мерцедес С 220”, с рег.№В 4672 ВМ, който към този момент е бил застрахован при ответника по задължителна застраховка “Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва върху главницата/разликата над 70 000лв. до 120 000лв./, считано от датата на уведомяването на застрахователя за инцидента-

02.02.2018г., до окончателното изплащане на сумата, както и сумата, представляваща разликата над 2 916, 66лв. до 5 000лв., представляваща деловодни разноси; 2/ ”Зад ДаллБогг: Живот и Здраве” АД е осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметката на Окръжен съд-Варна, сумата, представляваща разликата над 2 800лв. до 4 800лв.-дължимата държавна такса за производството.В жалбата се твърди, че решението е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон и поради необоснованост по изложените в същата подробни съображения.Претендира се да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявеният иск бъде отхвърлен в частта му за разликата над 70 000лв. до 120 000лв., ведно с лихвата за забава върху посочената главница.Претендират се разноси.

Въззиваемата страна ЕВД. ИВ. ИВ. в депозирания отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.1 от ГПК чрез процесуалния си представител адв. П.Б. и в хода на производството поддържа становище за нейната неоснователност и моли решението на ВОС да бъде потвърдено в обжалваната му част.Претендира разноси.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното.

В исковата си молба, уточняващата молба към нея от 29.07.2020г. и допълнителната си искова молба ищцата ЕВД. ИВ. ИВ. излага, че е майка на Р.И.С., починала на 18.04.2017г. в резултат от получени увреждания при ПТП на 18.04.2017г., причинено от Д.Т.Т.С влязла в сила присъда №59/07.12.2017г., постановена по НОХД №571/17г. по описа на СтОС, последният е признат за виновен в това, че на 18.04.2017г. на АМ „Тракия”, км.190+300 в посока запад-изток, в землището на Община Чирпан, обл.Стара Загора, при управление на моторно превозно средство - л.а. марка „Мерцедес С 220“ с рег.№В 4672 ВМ е нарушил правилата за движение по пътищата: чл.20, ал.1 от ЗДвП: “Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътното превозно средство, което управляват“, и чл. 21, ал.1 от ЗДвП: „При избиране на скоростта на движение на водача на пътното превозно средство е забранено на превишава следните стойности на скоростта в км./ч. - категория В на автомагистрала - 140 км/ч”, като загубил контрол над управлението на автомобила, движейки се със скорост от 152 км/ч, при което по непредпазливост причинил смъртта на Р.И.С., на 49г. от гр.Варна, поради

което и на основание чл.343, ал.1, б.“в“, във вр. с чл.342, ал.1 от НК и чл.58а, ал.1, във вр. с чл.54 от НК е осъден на 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“, като на осн. чл.66, ал.1 от НК е отложено изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода с изпитателен срок от пет години, считано от влизане на присъдата в сила, както и на осн. чл.343г от НК е лишен от право по чл.37, ал.1, т.7 от НК - право да управлява МПС, за срок от пет години, считано от началото на изпълнението на това наказание.Към момента на настъпване на ПТП за л.а.“Мерцедес С 200“, рег.№В 4672 ВМ, е имало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с полица №BG/30/116003302410 със срок от 28.12.2016г. до 28.12.2017г. с ответника ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“АД.

Приживе между ищцата и нейната дъщеря е имало изключително здрава семейна връзка.Дъщеря ѝ осмисляла ежедневието ѝ, грижила се постоянно за нея.В отношенията им царели разбирателство, любов и хармония.Дъщеря ѝ била добър, трудолюбив и жизнен човек, пример за подражание на роднини, приятели и съседи.В резултат от произшествието ищцата загубила най-скъпия си човек.Смъртта сложила края на всичките ѝ надежди, в живота ѝ настъпила огромна празнота.От нейната кончина и досега често прекарва дните си на гробището.Скръбта и мъката ѝ са огромни, загубата ѝ е непрежалима.За изплащане на обезщетение за така търпените неимуществени вреди ищцата подала писмена застрахователна претенция по чл.380 от КЗ до ответника ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“АД, получена от последния на 19.12.2019г., по която е постановен отказ за изплащане на обезщетение.

Предвид гореизложеното претендира ответникът да бъде осъден да ѝ заплати сумата от 120 000лв., представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди-морални болки и страдания от загубата на нейната дъщеря Р.И.С., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на настъпване на ПТП/18.04.2017г./ до окончателното изплащане.

Ответникът ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“АД, гр.София в депозираните писмени отговори в срока по чл.367 и чл.373 от ГПК оспорва предявените искове.Не оспорва наличието на застрахователно правоотношение, възникнало от договор по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за л.а.“Мерцедес С 200“, рег. №В 4672 ВМ, както и наличието на влязла в сила присъда по НОХД

№571/17г. по описа на СтОС.Оспорва твърденията на ищцата за съществувала изключително здрава семейна връзка с нейната дъщеря, съответно, че по повод кончината ѝ са преживени твърдените болки и страдания.Твърди, че ищцата е разведена от 1982г., когато напуска бившия си съпруг И.С.И. и семейния им дом, като оставя дъщеря си Р.С./тогава 15 годишна, т.е. възраст, важна за съзряването и формиране на личността на индивида/ и сина си С.С. при И.С., съответно те тримата заживяват без нея.От тогава ищцата не споделя общо домакинство с починалата си дъщеря и останалите членове на семейството и те не присъстват в живота ѝ.Грижата за прехраната, отглеждането и възпитаването на децата е падала изцяло върху бащата, поради което и само той е изградил пълноценна връзка с починалата, поела и грижите за малолетния си брат, докато майката изцяло се е дистанцирала от семейството и системно, трайно и продължително не е полагала грижи за децата си.Доказателство за горното са фактите и обстоятелствата, изложени в подадените от С.С. и И.И. застрахователни претенции във връзка обезщетяване вреди от същото застрахователно събитие.От тях е видно, че след 1982г. Р. не е поддържала с майка си нормални, обичайни отношения, майката не е имала обективно особено значим принос в отглеждането и възпитанието на дъщеря си, липсвала е устойчива емоционална връзка между тях.Поради така сложилите се житейски отношения и не би могло да се приеме, че ищцата пряко, непосредствено и за продължителен период от време е търпяла и продължава да търпи значителни по степен морални болки и страдания от загубата на дъщеря си. Отделно твърди и, че така претендирания размер на обезщетение е силно завишен и противоречи на принципа на справедливостта, като би се превърнал в източник на неоснователно обогатяване за ищцата.Сочи, че претенцията за присъждане на законна лихва от датата на деликта е неоснователна, т.к. той е бил сезиран със застрахователна претенция на 19.12.2019г., а срокът му за произнасяне е 15 работни дни, т.е. най-рано от тогава може се счита, че е изпаднал в забава.

С влязлото в сила в тези му части първоинстанционно решение главният иск е уважен до размера от 70 000лв., ведно със законна лихва от 02.02.2018г. до окончателното изплащане, а акцесорният е отхвърлен в частта му за присъждане на законна лихва върху главницата за периода от 18.04.2017г. до 01.02.2018г., вкл.

Съдът, след като съобрази събраните по делото доказателства и

приложимия закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното.

Предявени са искиове с пр.осн. чл.432, ал.1 от КЗ и чл.86 от ЗЗД.

Между страните не е спорно, а и от представените по делото доказателства се установява, че с влязла в сила на 23.12.2017г. присъда №59/07.12.2017г., постановена по НОХД №571/17г. по описа на ОС-Стара Загора, Д.Т.Т. е признат за виновен в това, че на 18.04.2017г. на АМ „Тракия”, км.190+300 в посока запад-изток, в землището на Община Чирпан, обл.Стара Загора, при управление на моторно превозно средство - л.а. марка „Мерцедес С 220“ с рег. № В 4672 ВМ е нарушил правилата за движение по пътищата: чл.20, ал.1 от ЗДвП и чл.21, ал.1 от ЗДвП, като загубил контрол над управлението на автомобила, движейки се със скорост от 152 км/ч, при което по непредпазливост причинил смъртта на Р.И.С., поради което и на основание чл.343, ал.1, б.„в“, във вр. с чл.342, ал.1 от НК и чл.58а, ал.1, във вр. с чл.54 от НК е осъден на 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода”, като на осн. чл.66, ал.1 от НК е отложено изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода с изпитателен срок от пет години, считано от влизане на присъдата в сила, както и на осн. чл.343г от НК е лишен от право по чл.37, ал.1, т.7 от НК - право да управлява МПС, за срок от пет години, считано от началото на изпълнението на това наказание.

Не е спорно и, а и се установява от представените писмени доказателства, че към 18.04.2017г. за л.а.„Мерцедес С 200“, рег.№В 4672 ВМ, е имало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите с полица №BG/30/116003302410 със срок от 28.12.2016г. до 28.12.2017г. с ответника ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“АД, както и родствената връзка между ищцата и починалата.

На осн. чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.С оглед това и тези горепосочени факти се приемат за установени от съда така, както са посочени в присъдата по НОХД №571/17г. по описа на СтОС.

На осн. чл.432, ал.1 от КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахователят е отговорен, има право да иска обезщетение пряко от застрахователя по

застраховка „Гражданска отговорност” при спазване изискванията на чл.380 от КЗ.От представените по делото писмени доказателства се установява, че ищцата е отправила писмено чрез надлежно упълномощен представител към ответното дружество своята застрахователна претенция, получена на 19.12.2019г., заведена с вх.№4104/19.12.2019г.

Съгласно разпоредбите на чл.429 от КЗ с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, като застрахователят заплаща обезщетение, включително за пропуснати ползи, които представляват пряк и непосредствен резултат от непозволено увреждане, и за лихви за забава/при определени условия/, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице.Обект на застраховане по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите съгласно чл.493 от КЗ е гражданската отговорност на застрахованите лица за причинените от тях на трети лица, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство по време на движение или престой, вкл. неимуществените и имуществените вреди вследствие на телесно увреждане или смърт.

Съгласно показанията на св.Р.К., същият е бил приятел с Р.С. от когато са били в 8-ми клас, а по-късно /през 1987г./ и сключили брак/впоследствие се развели/.Когато се запознал с Р., тя живеела с нейната майка.Разказала му, че родителите ѝ са разведени, като тя е била присъдена на майка си, а брат ѝ на баща им.Докато били ученици, били по цял ден заедно, когато се прибирали и я изпращал, той я водил при майка ѝ.Р. била в добри отношения със своята майка, тя работила и я издържала.Р. била скарана с баща си, не си говорили, но свидетелят я накарал да се сдобрят.След сключване на брака им, Р. постоянно се чувала с майка си и си ходели на гости.Майка ѝ постоянно звъняла и се интересувала от нея.Майка ѝ помагала и при отглеждане на дъщерята на свидетеля и Р., нейна внучка.Свидетелят поддържал връзка с ищцата преди и след смъртта на Р..Случилото се ѝ се отразило много тежко, като на всяка майка.Ищцата била много свикнала с дъщеря си, звъняла и за всичко, били в идеални отношения.В момента свидетелят и Ж./неговата и на

Р. дъщеря/ полагат грижи за ищцата.

Съгласно показанията на св.Р.Д./първа братовчедка на ищцата/ след развода между Е. и И., Р. била присъдена на Е. и живеела при майка си.Двете били много близки, били приятелки.До навършване на пълнолетие майка ѝ се грижила за нея.Когато Р. пораснала, майка ѝ ѝ направила абитуриентска вечер, а по-късно-през 1987г. и сватба.Баща ѝ И. не присъствал на сватбата на дъщеря си.От роднини свидетелката разбрала, че И. изпратил свои роднини на сватбата, без да плати, като Е. е поела всички разноски по сватбата.След сватбата Р. заживяла със съпруга си, като отношенията с майка ѝ останали много близки.Тя постоянно споделяла с майка си, често ѝ гостувала.След катастрофата, майка ѝ се сринала, получила аритмия на сърцето.Смъртта на Р. ѝ се отразила много тежко, изживява я трудно.Психичното ѝ състояние също не е добро, изпаднала в депресия и до сега е така.Останала без подкрепата на дъщеря си, а била преписала апартамента си на нея срещу гледане и издръжка.Р. се имала и с баща си, посещавала го, помогнала с лечението му.

Съгласно показанията на св.И.И. същият е бивш съпруг на ищцата, с която се развели на 04.12.1982г.Родителските права върху Р. били присъдени на Е., но Р. след 6 месеца се върнала при него.След като Р. се върнала при него, той завел дело за издръжка.Р. много тежко понесла развода, после се оженила и с мъжа ѝ били при него, след това били и с внучката при него.След като се развела пак била при него и едва след това ѝ взели апартамент.Свидетелят не се е месил в отношенията между Е. и Р., те се виждали от време на време, защото Е. все нямала пари и се стремяла като може да отскубне нещо.Р. отгледала брат си, Р. била по-близка с баща си, отколкото с майка си.Не е присъствал на сватбата на Р., защото не може да понася Е..След като се развели, пред общината завил 5000лв. във вестник и ѝ ги запратил през прозореца на колата, защото баща ѝ ходил по улицата да разказва на комшиите, че нямала пари да гледа Р..

Съгласно показанията на св.С.С., същият е син на ищцата.Когато родителите му се развели, той бил на 6 години, сестра му на 14-15 години.Разводът не бил приятен нито за него, нито за нея.Доколкото си спомня, след развода сестра му живеела при майка им, а той при баща им.Не може да каже кога е ставало преместването ѝ от майка им при баща им.Р. след като се преместила при тях може би е поддържала връзка с майка им,

той тогава не е ходил при майка си. Не знае какви са били отношенията им, дали са били отчуждени. Отношенията на свидетеля с майка му са хладни, рядко се виждат. Сестра му се грижила за него. Бил на сватбата на сестра си. Баща им не бил на сватбата, не знае защо не е присъствал, не знае кой е поел разходите по сватбата. В зряла възраст сестра му и Е. са се виждали, помагали са си една на друга, имали отношения една към друга, връзката била сложна и комплицирана.

От заключението на СПЕ от 08.02.2021г. на в.л. Р.Г., неоспорено от страните, се установява, че настъпилото събитие - смърт на дъщеря е било неочаквано и внезапно за ищцата, която го е преживяла в началото като шок, който е преминал в значим стрес. Към момента се е трансформирало в значима психотравма, като е дало отражение върху психо-емоционалното ѝ състояние, характеризиращо се с умерена тревожност и потиснатост. Налице са симптоми на посттравматично стресово разстройство и умерено повишена депресивност - нарушен сън, кошмари, намалена увереност в силите и възможностите, чувство за безполезност, тревожност за незначителни неща, хронично усещане за вътрешно напрежение, натрапливи спомени, оживяване на минали сцени, вегетативни разстройства/емоционална инконтиненция, изпотяване при ситуации на фрустрации/.

Ищцата е майка на починалата, предвид което и съгласно разрешенията, дадени съответно в ППВС №4/25.05.1961г. и ППВС №5/24.11.1969г., е легитимирана да претендират обезщетение за търпените от смъртта ѝ неимуществени вреди, които вреди са в пряка причинно-следствена връзка с осъщественото от застрахованото по см. на чл.477, ал.2 от КЗ лице виновно противоправно деяние, установено с влязла в сила присъда.

Съгласно чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид при определяне на размера на обезщетението - такива при причиняване на смърт са възрастта на увредения, общественото му положение, обстоятелствата, при които е настъпила смъртта му, отношенията между починалия и близкия, който търси обезщетение и др. - ППВС №4/23.12.1968г. При определяне на справедливото обезщетение за

неимуществени вреди, следва да се вземат предвид във всеки конкретен случай установените по делото конкретни обстоятелства, свързани с характера и тежестта на увреждането, интензитета и продължителността на претърпените физически и емоционални болки и страдания, а така също и икономическото състояние в страната към момента на увреждането, израз на което е и минималната застрахователна сума по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за неимуществени и имуществени вреди в следствие увреждане или смърт. Като паричен еквивалент на претърпените болки и страдания справедливите обезщетения за неимуществени вреди изискват съобразяване на конкретните икономически условия, чийто обективен белег са и посочените лимити, макар да нямат самостоятелно значение по отношение на критерия за справедливост. От своя страна икономическите условия в страната към момента на настъпване на застрахователното събитие се влияят от множество фактори, като минимална работна заплата/към момента на деликта 460 лв./, инфлационни процеси/2, 8% за 2017 г./, нарастване на цените и др.

Починалата е била на 49 години, работоспособна и в добро здравословно състояние. Основните наведени оплаквания във въззивната жалба са свързани с възраженията на ответника, че между ищцата и нейната дъщеря не е имало обичайната трайна и дълбока емоционална връзка родител - дете, отличаваща се с обич, доверие, грижа и привързаност. Тези си възражения той е почерпил единствено от твърденията на бившия съпруг на ищцата и баща на починалата И.С.И. и на нейния брат С.И.С., изложени в подадените от тях застрахователни претенции по чл.380, ал.1 от КЗ и подадената от И.И.ов искова молба с предявени иски с пр.осн. чл.432, ал.1 от КЗ и чл.86 от ЗЗД/всички депозирани чрез общия им пълномощник адв.С.Й./, а именно, че след развода между родителите през 1982 г. майката е напуснала семейното жилище, изоставила е двете си деца, че върху невръстните плещи на Р. са легнали грижите по цялото домакинство и по отглеждане на по-малкия ѝ брат.

Видно от показанията на св.И.И.ов същият продължава да бъде в изключително влошени отношения със своята бивша от 1982 г. съпруга. Съгласно представеното решение от 02.06.1987 г. , постановено по гр.д.№884/87 г. по описа на ВРС, по предявен иск с пр.осн. чл.106, ал.5 от СК/отм./ от Е.И. против И.И., при прекратяване на брака между тях с решение по гр.д.№2899/82 г. по описа на ВОС упражняването на родителските права по

отношение на по-голямото дете Р. е предоставено на майката, а на по-малкото дете С., родено 1975г., на бащата. Допусната е с решението от 1987г. промяна по отношение упражняване на родителските права по отношение на детето С., като същото е предоставено на майката, а на бащата е определен режим на лични отношения и същият е осъден да заплаща издръжка. Според мотивната част на решението промяната е наложена от обстоятелството, че бащата не е позволявал детето С. да се вижда със своята майка, тя ходела да го вижда в училището му, а когато бащата разберял за тези свиждания се отнасял зле с него, вкл. му нанесъл побой на 08.03.1987г., т.к. разбрал, че детето е отишло да поздрави майка си и сестра си за празника без негово позволение, след който случай детето останало при майка си и не се е прибрало при баща си, като майката полагала всички грижи за неговото отглеждане и възпитание. С оглед цитираното решение и следва да се приемат за недоказани твърденията, че при развода между родителите през 1982г. упражняването на родителските права по отношение на Р. е било предоставено на бащата, че майката изоставила двете си деца, както и, че върху невръстните плеци на Р. са легнали грижите по цялото домакинство и по отглеждане на по-малкия ѝ брат. От показанията на св. Р.К./бивш съпруг на починалата/, имащ преки, непосредствени и ежедневни впечатления върху живота на Р. от 16 годишната ѝ възраст, т.е. от 1983г., се установява, че същата е живеела при своята майка след развода между родителите ѝ и е била в добри, нормални отношения с нея. Така и съгласно показанията на св.Р.Д., макар и същите ценени при условията на чл.172 от ГПК, предвид родствената ѝ връзка с ищцата. Св.С.И.ов също сочи, че след развода сестра му е живеела при майка им, като дава уклончиви показания дали и кога сестра му се е местила да живее при баща им/не знае точно, бил малък, той тогава не бил ходил при майка си, не знае какви са били отношенията им, не знае дали са били отчуждени, самият той е в хладни отношения със своята майка/. Според показанията на св.Р.К. и св.Р.Д. Р. се е омъжила на 20 години, т.е. 1987г., като до тогава е живеела при майка си, а след това заживяла със съпруга си. Горният факт е коментиран и в решението по гр.д.№884/87г. Според показанията на св.Р.Д. Е. направила абитуриентската вечер на дъщеря си, а после направила и сватбата ѝ, на която бащата не присъствал и разходите за която били изцяло поети от Е.. Св.И.И.ов също сочи, че не е присъствал на сватбата на дъщеря си, защото не можел да понася бившата си

жена. Установените съвместно съжителство на майката и дъщерята след развода/тогава на 15 години/, участието във важните за живота на младия човек събития, впоследствие и в отглеждането на внучката Ж./дъщеря на Р.С. и св.К., родена 1988г./ са все събития, които опровергават твърденията, че ищцата след 1982г. изоставила своята дъщеря, която от тогава била отглеждана от своя баща. Поради горепосочените компрометиращи отношения между от една страна свидетелите, водени от ответника, и от друга ищцата, както и поради обстоятелството, че показанията на другата група свидетели кореспондира с останалите събрани по делото доказателства, вкл. посоченото решение и СПЕ, и са вътрешно непротиворечиви, съдът кредитира последните и приема, че между ищцата и починалата е имало обичайната дълбока емоционална връзка родител - дете, отличаваща се с обич, доверие, грижа, привързаност. След като Р. е пораснала, съответно имаща свое семейство, отношенията с нейната майка са продължавали да бъдат добри, тя е участвал в живота на дъщеря си, споделяли са си, гостували са си често, майка ѝ често ѝ е звъняла и се е интересувала от нея, а с годините Р. се е превърнала в подкрепа на своята майка, която и е разчитала основно на нея в старите си години, вкл. ѝ е прехвърлила апартамента си срещу гледане и издръжка. Обстоятелството за близките отношения между ищцата и нейната дъщеря в зрялата ѝ възраст се излага и в показанията на св.С.С. От внезапната ѝ трагична смърт ищцата е претърпяла изключително силни емоционални страдания. Съгласно СПЕ, четири години след инцидента, продължава да има симптоми на посттравматичен стрес и умерено повишена депресивност - нарушен сън, кошмари, намалена увереност в силите и възможностите, чувство за безполезност, тревожност за незначителни неща, хронично усещане за вътрешно напрежение, натрапливи спомени, оживяване на минали сцени, вегетативни разстройства/емоционална инконтиненция, изпотяване при ситуации на фрустрации.

Съобразявайки продължителността и интензитета на претърпените неимуществени вреди по повод непрежалимата загуба на детето на ищцата, възрастта и общественото положение на починалата, обстоятелствата, при които е настъпила внезапната ѝ смърт, степента на родствена близост, действителното естество и съдържание на отношенията в семейството, силната емоционална привързаност между родител и дете, мястото, което починалата до смъртта си е заемала в живота на ищцата, необратимия

характер на понесените морални болки и страдания, общественоеикономическите условия в страната към момента на проявление на вредите и към настоящия момент, нивата на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, съдът приема, че обезщетението следва да се определи в размер от 120 000лв., явяващ се съобразен с така установените в производството, че са търпени от ищцата емоционални болки и страдания от загубата на дъщеря й Р.С. и психичната травма, която ще остане до живот/в размер от 120 000лв. е и присъденото на другия родител на починалата обезщетение с решение по т.д.№75/19г. по описа на ВОС, съответно в.гр.д.№613/19г. по описа на ВАпС/влезли в сила/.

С решението си първоинстанционният съд е присъдил обезщетение в размер на 120 000лв., предвид което същото следва да бъде потвърдено в обжалваната му част, а именно за разликата над 70 000лв. до 120 000лв.Законна лихва върху това обезщетение е присъдена от ВОС считано от 02.02.2018г./дата на уведомяването за събитието от друго увредено лице/дъщерята на Р.С./Съгласно формираната съдебна практика - решение №167/30.01.2020г. по т.д.№ 2273/18г. по описа на ВКС, II т.о. и решение №128/04.02.2020г. по т.д.№2466/18г., ВКС, I т.о. по отношение на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в чл.493, ал.1, т.5 от КЗ е предвидено, че застрахователят покрива отговорността на застрахования за лихвите по чл.429, ал.2, т.2 от КЗ, т.е. при ограниченията на чл.429, ал.3 от КЗ - само в рамките на застрахователната сума и считано датата на уведомяване от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал.1, т.2 от КЗ, или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.В случая Е.И. е предявила претенцията си на 19.12.2019г., но във въззивната жалба не са направени каквито и да било оплаквания от въззивника по повод началната дата, от която е присъдена законна лихва върху претендираното обезщетение, предвид което решението следва да бъде потвърдено и в тази му част.

Въззиваемата претендира присъждане на разноски за пред настоящата инстанция, представляващо адв.възнаграждение в размер от по 5 000лв. съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 01.11.2021г., заплатено в брой.Направено е от въззивника своевременно възражение за прекомерност на така претендираното

възнаграждение. Минималният предвиден в чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/04г. на ВАдвС размер съобразно материалния интерес пред настоящата инстанция - 50 000лв. е 2 030лв. Съобразно фактическата и правна сложност на делото, съдът приема, че действително възнаграждението за въззивна инстанция се явява прекомерно, предвид което следва да бъде редуцирано до сумата от 2 200лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №164/14.06.2021г., постановено по т.д. №908/20г. /допусната е очевидна фактическа грешка в титулната част на решението при посочване номера на делото, посочен като №980/20г., вместо действителният №908/20г./ по описа на ВОС, т.о., **в частите му**, с които: **1/** ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати на ЕВД. ИВ. ИВ. сумата, представляваща разликата над 70 000лв. до 120 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди-болки и страдания, в резултат от смъртта на дъщеря й Р.И.С., настъпила в следствие от пътно-транспортното произшествие на 18.04.2017г. по вина на водача на лек автомобил ”Мерцедес С 220”, с рег.№В4672ВМ, който към този момент е бил застрахован при ответника по задължителна застраховка “Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва върху главницата/разликата над 70 000лв. до 120 000лв./, считано от датата на уведомяването на застрахователя за инцидента-02.02.2018г., до окончателното изплащане на сумата, както и сумата, представляваща разликата над 2 916, 66лв. до 5 000лв., представляваща деловодни разноски; **2/** ”ЗАД ДаллБогг: Живот и Здраве” АД е осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметката на Окръжен съд-Варна, сумата, представляваща разликата над 2 800лв. до 4 800лв.-дължимата държавна такса за производството.

ОСЪЖДА ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, да заплати на ЕВД. ИВ. ИВ., ЕГН *****, сумата от 2 200лв., представляваща съдебно-деловодни разноски, стоР. пред въззивна инстанция, на осн. чл.78, ал.1, вр. ал.5 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280,

ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните пред
Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____